
Húsvét VI. hete

Kedd

ApCsel 16,22-34 ■ Jn 16,5-11

„A Vigasztaló, amikor eljön, meggyőzi majd a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről.”

A mai Szentleckét olvasva ismét láthatjuk a pogány világ, azaz a mi világunk megosztottságát, tudathasadásos állapotát. Szilás és házanépe befogadja Krisztust, mások azonban ellene fordulnak, és Pált meg Barnabást börtönbe vetik. A börtön és az éjszaka a sötétség hatalmára utal, amelyet ingerel a keresztény igehirdetésből áradó világosság. Ellenfeleik éppen ezért el akarják nyomni, a tudattalan világ sötétjébe akarják leszorítani a Pálék hirdette Krisztust. A börtönőr azonban *világosságot kért és remegve borult Pál és Szilás lábához*. Akár jelképesnek is felfoghatjuk cselekedetét: nem akart tovább sötétben maradni, azt akarta, hogy a krisztusi világosság őt is betöltse fényével.

A Szentlélek titokzatos eljövételének lehetünk tanúi ebben az eseményben. Hiszen megrendült a hely, akárcsak Pünkösöd napján, a börtönőr ugyanazt kérdezte Páltól és Szilástól, mint a Pünkösdre összegyűlt népsokaság az apostoloktól Péter beszédét hallgatva: *„Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?”* És meg is keresztelkedett minden hozzátartozójával együtt, s a hit örömmel töltötte el őt és egész házanépét. Pünkösdi esemény ez, hiszen itt éppen az történt, amiről Jézus a mai Evangéliumban beszél. Az Egyház élete szakadatlan Pünkösöd; a Szentlélek szüntelenül munkálkodik, hol látványos, szinte viharos módon, hol pedig rejtetten, a szívek mélyén.

Ő az, aki Pál és Szilás igehirdetése által ismét meggyőzően bizonyította a bűnt, az igazságot és az ítéletet. A bűnt elismerve, az Igazságot, Krisztust elfogadva a Szentlélek felmentő ítéletében részesülhetett a börtönőr és egész házanépe. Ez volt hallatlan örömük forrása.

Újra meg újra be kell fogadnunk a Szentlelket. Hogyan is gondolhatnánk, hogy egyszer s mindenkorra befogadhatjuk őt itt a földön? Nap mint nap engednünk kell, hogy ránk bizonyítsa a bűnt és elénk állítsa az igazságot, így kedvező ítéletben lesz részünk, s megtapasztaljuk azt az örömet, mely nem ebből a világból való, melyet csak Isten adhat azoknak, akik megnyitják előtte szívüket.

Szent Ferenc leghőbb vágya volt, hogy az Úr Lelkét birtokolja, egészen addig, míg a Lélek vette birtokba őt, s tette az üdvösség hirdetőjévé, munkálójává, közvetítőjévé. Legyünk mi is a Szentlélek munkatársai azáltal, hogy egészen átadjuk magunkat neki.